

DEMOKRATI OG RETTSIKKERHET

INNLEDNING

Før en dommer kan tiltre embetet, dvs. stillingen som dommer, må han/hun avgi en dommerforsikring og en embetsed. I følge grunnloven, embetsloven og domstolloven er dette et absolutt krav, hvilket betyr at avgivelsen **skal skje** frivillig og forut for tiltredelse. I 2011/2012 ble det avdekket et systematisk brudd på disse bestemmelsene, hvilket førte til en storstilet «reparasjonsøvelse» hvor dommerne og domstoladministrasjonen fortvilet forsøkte å dysse ned saken og «reparere» problemet. De fikk god støtte fra statsminister Jens Stoltenberg v/regjeringsadvokaten. Stoltenberg forstod hvilken rettskandale som var avdekket, og at statsministeren stod direkte i skyteskiven dersom grunnloven, embetsloven, og domstolloven skulle bli fulgt, for ikke å snakke om tvisteloven og straffeloven. Noe måtte gjøres fort, på «bakrommet», i lukkede rom, og i strid med norsk lov for å unngå en skandale og offentlig ansvarsfordeling.

Dette notatet tar for seg (deler av) hendelsesforløpet for dommerne i landets øverste domstol, Høyesterett, samt de demokratiske og rettslige konsekvenser lovbruddene burde medført i forhold til det konstitusjonelle indirekte demokrati, selve folkestyre. Det dreier seg om folkets krav og rett til en «fri og uavhengig domstol», samt tilliten til et Storting og en regjering «utgått fra folket», ikke som «en stat i staten». Det dreier seg om grunnleggende demokratiske prosesser der landets folkevalgte representantene ikke «toer sine hender» og lar Høyesterett rydde opp på egenhånd ved å omskrive og omgå grunnloven, derigjennom opptre som den lovgivende, utøvende og dømmende makt til en og samme tid, attpåtil i egen sak.

Først litt matematikk

I matematikken er det et eget fagområde som heter sannsynlighetsberegning. Et enkelt eksempel er en bunke med 100 lodd der 50 lodd gir gevinst og 50 lodd ikke gir gevinst. For å være 100 prosent sikker på gevinst må man altså trekke 51 kort. Jo færre kort man trekker jo mindre blir muligheten for gevinst, og i matematikken snakker man derfor om en probabilitetskoeffisient. Matematikere setter ofte opp et «probabilitetstre», hvilket ikke er noe annet enn å identifisere sammenhengen mellom hendelser og beregne sannsynligheten, dvs. probabilitetskoeffisienten for at en bestemt eller flere hendelser finner sted; kort sagt sannsynligheten for at noe har skjedd vilkårlig og naturlig, det vil si uten påvirkning, manipulasjon, eller som et resultat av regelrett juks.

Hvor sannsynlig er følgende hendelser?

- Fire høyesterettsdommere, med vidt forskjellige tiltredelsestidspunkter (1986, 1988, 1991, 2001) har angivelig alle avgitt dommerforsikring (absolutt grunnlovs- og domstollovskrav) på nøyaktig samme dato, 26. august 2002.
- To av ovennevnte dommere har oppbevart dommerforsikring «i skuffen» i 9.5 år, på dagen like lenge før forsikringen ble stemplet og arkivert i samsvar med norsk lov.

- To av ovennevnte dommerforsikringer er fremdeles ikke stemplet/journalført i samsvar med loven.
- Ytterligere tre høyesterettsdommere med tiltredelse i henholdsvis 1997, 1998 og 1999, har alle sammen angivelig avgitt dommerforsikring en måned etter de 4 første, over, henholdsvis 24, 25 og 26 september 2002.
- Fem av syv ovennevnte høyesterettsdommerne har angivelig oppbevart dommerforsikringen «i skuffen» i 9.5 år, to på dagen like lenge, og tre en måned kortere, før alle fem ble stemplet/journalført på nøyaktig samme dato, 17 januar 2012.

(Mer om dette senere)

Påstand: Skal vi feste lit til ovennevnte hendelsesforløp innebærer det at vi ikke bare tror på en, to eller tre tilfeldigheter, men en rekke tilfeldigheter, m.a.o. statistisk sett en umulighet. Dersom det ikke dreier seg om tilfeldigheter, dreier det seg om antedatering; dvs. dokumentforfalskninger, og forfalskningene er gjort av høyesterettsdommerne, sannsynligvis med domstolsadministrasjonens medvirkende. Kanskje verst av alt er det, med stor sannsynlighet, gjort med tidligere statsminister Jens Stoltenbergs viten og vilje; for å «redde sitt eget skinn», mens Storting og regjering «har sett en annen vei».

Straffeloven § 129: Den, som uhjemlet udøver nogen offentlig Myndighed eller medvirker hertil, straffes med Bøder eller med Fængsel indtil 6 Maaneder, men med Fængsel indtil 2 Aar, saafremt han har handlet i Hensigt at tilvende sig eller andre en uberettiget Fordel eller at skade nogen.

Straffeloven § 163: «Den som for retten gir falsk forklaring under avgitt forsikring, straffes med fengsel inntil 5 år. På samme måte straffes den som utenfor retten gir falsk forklaring under avgitt forsikring i tilfeller hvor bruk av forsikring er lovhjemlet.»

Når Høyesterett behandler Høyesterett

Når Høyesterett behandler spørsmålet om ugyldig avgitt dommerforsikring i forbindelse med en lagmannsrettsdommer, og førstvoterende Matheson og de fire andre høyesterettsdommerne på tidspunktet for behandling og kjennelse heller **ikke** har gyldige dommerforsikring og/eller edsavleggelse i samsvar med Grunnloven og domstolloven, hvilket utfallet kan vi forvente?

Sagt på en annen måte: Hva slags rettssystem har vi innført dersom høyesterettsdommerne dømme i saker som primært angår dem selv? Hva forteller dette om rettssikkerheten i Norge? Er det greit at Høyesterett og høyesterettsdommerne i praksis foretar en grunnlovsendring, som normalt krever 2/3 stortingsflertall, i en sak som gjelder dem selv? Hva synes den lovgivende forsamling, Stortinget, og den utøvende makt, Regjeringen, om at Høyesterett og høyesterettsdommerne i praksis opptrer som den lovgivende, utøvende og dømmende makt? Hva er betegnelsen på statsdannelser som opptrer på denne måten? Hvilken tillit kan borgerne

ha til rettstilstanden? Og hva skal vi med riksrettsinstitusjonen om vi ikke bruker den på dette grunnleggende overtramp imot det grunnlovfestede konstitusjonelle indirekte demokrati?

Den Europeiske Menneskerettskonvensjonen (EMK) om habilitet

Tidligere president for den Europeiske Menneskerettighetsdomstolen, Wildhaber uttaler følgende i sin rettsbelæring om domstolens og dommernes habilitetskrav:

«The guiding principle is that where there are ascertainable facts which suggest to the external and objective observer that the judge or the jury cannot approach the case with an entirely open mind, then his objective impartiality may be questioned, even if his subjective state of mind is beyond reproach.»

(Se: <http://www.concourt.am/hr/ccl/vestnik/2.12-2001/wildhaber-eng.htm>)

Det styrende prinsipp er altså hvorvidt det foreligger konstaterbare fakta som for en utenforstående eller objektiv observatør tyder på at dommeren ikke kan nærme seg saken med et helt åpent sinn. Og hvis så er tilfellet, er det tilstrekkelig til at det vil kunne stilles spørsmål til dommerens objektivitet og upartiskhet. Dette uavhengig av om dommeren utfra sin egen oppfatning er habil.

I følge EMD president Wildhabers rettsbelæring, er m.a.o. førstvoterende Matheson «dundrende» inhabil; både ut i fra objektive og subjektive kriterier, og således begår høyesterettsdommer Matheson og hans kollegaer i høyesterett et fundamentalt brudd på EMKs artikkel 6, «fair trial» prinsippet. Menneskerettsloven er en del av norsk lov, og fordi det er utenkelig at høyesterettsdommer Matheson og hans kollegaer ikke er klar over dette fundamentale bruddet, er det mye som tyder på at det representerer et brudd på straffeloven.

Dersom dette bruddet i tillegg dreier seg om utstrakt antedatering av dommerforsikringer og edsavleggelse, hva er straffebudet for disse handlinger, samlet sett?

Kanskje enda viktigere: Hva forteller ovennevnte om parlamentarismen, dvs. utøvelsen av det indirekte demokrati (folkestyre); mer presist om utøvelsen av folkestyre gjennom folkets fullmakt og tillit til den lovgivende makt (stortinget), den utøvende makt (regjering), og den dømmende makt (domstolen)?

VIKTIGE FORUTSETNINGER FOR RETTSSTATEN

Den viktigste funksjonen for en rettstat er å tjene sannheten. Den moralske autoriteten til et rettssystem er avhengig av å tilfredsstille dette formålet. Når loven ikke lenger beskytter individet, men blir et instrument i hendene på staten, dør frihet uansett styreform.

Helt avgjørende for ovennevnte er domstolens uavhengighet, og i særdeleshet Høyesteretts uavhengighet. Domstolens uavhengighet er knyttet til og avhengig av et demokrati hvor

maktfordelingsprinsippet følges; enkelt sagt at det praktiseres et skarpt skille mellom den lovgivende, utøvende og dømmende makt.

Dersom f.eks. domstolen, plutselig bestemmer seg for å «*ta loven i egne hender*» og dømmer i strid med loven, altså på tvers av det Stortinget har bestemt ved lov, da har domstolen selv brutt loven. Da må i utgangspunktet Regjeringen v/justisministeren, reagere ved å sørge for at domstolens lovbrudd repareres og at lovbruddet får konsekvenser. Gjør ikke Regjeringen dette, må Stortinget, som er den lovgivende makt gjøre det. Dersom verken regjering eller storting reagerer har vi en konstitusjonell krise i den forstand at våre folkevalgte har brutt den grunnleggende forutsetningen, selve «samfunnskontrakten», for det indirekte demokrati, kort sagt at våre folkevalgte har brutt forutsetningen for å være folkevalgt.

Demokratiets paradoks og sårbarhet

For å forstå denne viktige forutsetningen for et såkalt folkestyre, i form av et indirekte demokrati, må man samtidig forstå den innebygde svakheten eller motsigelsen et slikt styresett innebærer. Demokratiet kan i realiteten avvikle seg selv. Dersom et flertall på Stortinget skulle finne ut at de ønsker et despoti, eller enevelde, da kan de stemme over det og gjennom en flertallsbeslutning gjennomføre det. De fleste vil si at en slik beslutning fra et flertall ikke har noe med demokrati å gjøre, og hevde at man kan forhindre dette ved å innføre en lov som forbyr Stortinget å foreta et slikt vedtak. Å forby en flertallsbeslutning er imidlertid i strid med forutsetningene for et demokrati, og vi har derfor og tilsynelatende et uløselig problem.

Dette er imidlertid ikke den største bekymringen eller poenget, fordi det tross alt er liten mulighet for at det vil skje. Det skal mye til for at et demokratisk valgt Storting gjør noe så drastisk. Poenget er heller å forstå hvor skjør konstruksjon demokratiet er; at «den demokratiske pendelen» hele tiden svinger mellom to ytterpunkter; frihet og ufrihet, og hvorfor det er så viktig å forhindre at «makt kommer på avveie». Når våre folkevalgte representanter på Stortinget og i regjering stadig foreslår og vedtar flere lover, regler, påbud, retningslinjer og restriksjoner, erstattes samtidig rettigheter med privilegier, og privilegier er det alltid noen som har mer av enn andre. Dessuten er det slik at stadig flere lover og regler ubønhørlig gir statsinstitusjonene og domstolen mer makt, som igjen fører til maktmisbruk og færre rettigheter for borgerne. Det ligger i sakens natur fordi ufriheten, maktmisbruket, forskjellsbehandlingen og overtramp av borgernes rettigheter systematiseres. Det nytter ikke å peke på en enkelt dommer, en enkelt byråkrat i statsforvaltningen, eller en enkelt sak for å påpeke at noe er galt, fordi det er selve systemet det er noe galt med.

Forstår vi disse enkle sammenhenger, da forstår vi hvor sårbart vårt demokrati virkelig er, samtidig hvor viktig det er med maktfordelingsprinsippet som en garanti for det skarpe skille som må opprettholdes mellom den lovgivende, utøvende og dømmende makt, nærmest for enhver pris. Dette burde våre folkevalgte være de første til å forstå, fordi det danner grunnlaget for deres makt; som springer ut av folket; altså ikke ut av statsmakt.

DOMSTOLENS UAVHENGIGHET

Slik det fremgår av dette notat er det all grunn til å sette spørsmålstegn ved domstolens uavhengighet, og i særdeleshet Høyesteretts uavhengighet. Det er mye som tyder på at

Høyesterett har brutt norsk lov, både i sivil- og strafferettslig forstand, og at Høyesterett har forsøkt å rette opp lovbrudd(ene) gjennom en reparasjonsøvelse de selv har regissert, blant annet ved dokumentmanipulasjon og ved behandling av spørsmålet om gyldig avgitt dommerforsikring og edsavleggelse i sak der Høyesterett har hatt en sterk egeninteresse i utfallet av saken. Når høyesterett i praksis overtar som lovgivende makt og på egenhånd omskriver eller forandrer Grunnloven (som normalt krever 2/3 stortingsflertall) da har vi en konstitusjonell krise hvor det indirekte demokrati og rettsstaten i praksis har avvirket seg selv. At Høyesterett, Storting og regjering ikke oppfatter dette, har ingen betydning for saken, bort sett fra at det viser hvor langt vi har fjernet oss fra et demokrati utgått fra folket, og hvor langt vi har tilnærmet oss et demokrati utgått fra statsmakt.

Det er antakelig derfor Thomas Jefferson, forfatteren av den amerikanske uavhengighetserklæringen og en varm tilhenger av «maktfordelingsprinsippet» uttalte følgende:

“THE ISSUE TODAY IS THE SAME AS IT HAS BEEN THROUGHOUT ALL OF HISTORY, WHETHER MAN SHALL BE ALLOWED TO GOVERN HIMSELF OR BE RULED BY A SMALL ELITE”

DOMMERFORSIKRING OG EDSAVLEGGELSE

I likhet med alle andre yrkesgrupper er dommerstanden pålagt å utøve sitt yrke eller dommergjerning i tråd med norsk lov. Mange vil med rette hevde at dommerstanden, som samfunnets øverste forvalter av «rett og galt», dvs. forvalter av den utøvende makt og forvalter av rettsstaten, er i en særstilling som krever en streng tilnærming til selve «*arbeidsinstruksen*», dvs. myndighet og autorisasjon til å vurdere, bedømme og dømme mennesker, grupper og organisasjoner ut i fra objektive kriterier. Det er derfor prinsippet om «domstolens uavhengighet», dens upartiskhet, er så viktig. Vi, i betydning folket, skal vite og har krav på at vår rettssikkerhet er i de beste, nøytrale, objektive og kompetente hender.

I likhet med de fleste andre yrkesgrupper er derfor dommerstanden pålagt å ha gyldig **autorisasjon** for å utøve sitt **embete**. Jeg bruker bevisst trykk på **autorisasjon og embete** fordi det er noe annet og mer alvorlig å ha autorisasjon som **offentlig embetsmann**, spesielt når det dreier seg om forvaltning av domstolene og rettssikkerheten til borgerne, enn det er å ha autorisasjon som f.eks. snekker eller rørlegger ved å inneha gyldig fagbrev, uten at jeg dermed mener noe negativt om verken snekkere eller rørleggere. Domstolen og dommerne skal være «hinsides kritikk», i betydning av en uangripelig objektiv og nøytral tillit, hvilket innebærer en streng tilnærming til og kontroll av autorisasjon i forbindelse med embetsutførelsen.

STATLIG DOMINANS OG RETTSSIKKERHET

Dommerforsikring og edsavleggelse er spesielt viktig i et land som Norge, der Høyesterett i praksis velger og utnevner sine egne dommere (e.g. gjennom en udemokratisk prosess), i realiteten med vetorett for høyesterettsjustitiarius Tore Schei, og hvor disse dommerne, nesten uten unntak, er rekruttert fra en og samme kilde, et stats- og embetsverket som de siste 60-70 år har vært arbeiderparti-dominert, og som med betydelig overvekt dømmer i favør av staten. Det er ikke uten grunn Høyesterett av mange kalles Arbeiderpartidomstolen.

Det burde derfor ikke overraske noen at regjeringsadvokat Sven Ole Fagernæs i en artikkel i Bergens Tidende for noen år siden utrolig nok mener at staten burde vinne oftere: Han hevder at «*de mer overordnede fellesskapshensyn - og i det hele tatt generell og prinsipiell rettstenkning - har tapt i forhold til betydningen av den konkrete og individuelle rimelighet*». Fagernæs synes at generelle prinsipper i lengden er mer rettferdige, og at domstolen bør legge mindre vekt på «*den konkrete rimelighet i den enkelte sak*.» Fagernæs vil selve «uskyldspresumsjonen» til livs, og sier egentlig som Thomas Moore i «Man for all seasons»:

«Why should the guilty have the benefit of the law?» Ulikt Fagernæs og klokt svarte Thomas Moore at «***when law is disregarded to better pursue the guilty, it is also taken away from the innocent***».

Med andre ord: Fagernæs mener hensynet til individet bør vike, dermed og uten at Fagernæs nødvendigvis har tenkt så langt, hensynet til uskyldspresumsjonen. Dette er en radikal og farlig tanke. Fagernæs ønsker seg en fremtid der «*pendelen vil bevege seg noe tilbake fra det individuelle mot en sterkere fellesskapstenkning*». Enkelt sagt ønsker Fagernæs å sette Den Europeiske Menneskerettighetsloven (EMD), som for øvrig er en integrert del av norsk lov, til side. Regjeringsadvokat Fagernæs har misforstått at Den Europeiske Menneskerettskonvensjonen (EMK) og EMD springer ut av en grunnleggende forutsetning om det enkelte individs ukrenkelige rettigheter, selve grunnlaget for demokratiet og en fungerende rettstat; hvor uskyldspresumsjonen har en sentral plass.

Dessverre er ikke Fagernæs alene om et slikt pervertert syn på Loven. Innføringen over tid av «den administrative Stat», der Staten i samsvar med Fagernæs' «*overordnede fellesskapshensyn*» gir og tar fra borgerne privilegier etter eget forgodtbefinnende, er blitt «modus operandi» i et land der innbyggerne lydige må innrette seg statsmakt for å kunne forsvare sin rettmessige plass i samfunnet. Tilhengerne av den administrative stat, hvilket det finnes altfor mange av i Norge, er sannsynligvis helt på linje med fascisten Benito Mussolini da han uttalte følgende:

«We were the first to assert that the more complicated the forms assumed by civilization, the more restricted the freedom of the individual must become.»

For Fagernæs og andre “lydige” sosialdemokrater er selve tanken om “*overordnede fellesskapshensyn*» så altoverskyggende at de ikke forstår at de gjør knefall for en tankegang og et politisk system som i et historisk perspektiv har påført våre forfedre store lidelser.

Hensynet til individets rettsikkerhet

Hensynet til borgernes rettsikkerhet og domstolens uavhengighet er imidlertid og i utgangspunktet ansett som så viktig at det (i sin tid) er/ble regulert av grunnloven og domstolloven. Det ble gjort for å unngå den type misforståelser om rettsikkerhet regjeringsadvokat Fagernæs gir uttrykk for. Derfor blir dommere i samsvar med Grunnloven utnevnt, ikke ansatt, og derfor skal alle utnevnte dommere avlegge dommerforsikring og embetsed, signert, journalført/stemplet før tiltredelse av embetet, og embetseden skal i tillegg kontraseres av «kongen», dvs. statsministeren. Uten dette har dommeren ikke tiltrådt sitt embete og utnevnelsen er dermed i strid med Grunnloven og domstolloven. Utnevnelsen er ugyldig.

Derfor er dette et absolutt krav ifølge grunnlovens § 21, og derfor sier Domstolloven § 60 følgende:

«Alle dommere unntatt meddommere og skjønnsmedlemmer skal gi skriftlig forsikring om at de samvittighetsfullt vil oppfylle sine plikter»

HØYESTERETTSDOMMERE OG GRUNNLOVEN

Det er viktig å understreke at det som følger nedenfor er basert på tilgjengelig offentlig informasjon, blant annet fra domstoladministrasjonen, www.domstol.no, og regjeringens hjemmeside www.regjering.no. Det jeg oppdaget ved gjennomgangen av dommerforsikringene og edsavleggelsene var så spesielt at jeg flere ganger måtte «klype meg selv i armen». Det er derfor ikke uten grunn at jeg siterer skuespilleren James Stewart fra Hollywood-klassikeren «Mr. Smith goes to Washington, da han uttalte følgende til Senatet:

«I'm sorry gentlemen. I know I am being disrespectful to this honorable body, I know that. A guy like me should never be allowed to get in here in the first place. I now that. And I hate to stand here and try your patience like this, but either I am dead right or I'm crazy!»

Mr. Smith var ikke «crazy» men «dead right». Han uttalte seg om uakseptable forhold, og det var ubehagelig å høre på for Senatet. Slik er det imidlertid ofte med sannheten. Den kan være brutal og ubehagelig.

Det er allikevel slik at sannheten må frem uansett hvor ubehagelig den måtte være; noe landets øverste domstol burde være den fremste eksponenten for. Mye tyder på at Høyesterett har vært opptatt av det stikk motsatte; av hemmelighold, unnvikelser, bortforklaringer og omgåelse av både loven og sannheten. Når ikke Høyesterett forstår at dette er galt, da påligger det en konstitusjonell plikt for Storting og regjering til å rydde opp.

I det følgende vil jeg ta utgangspunkt i to saker som har vært behandlet av Høyesterett, viz:

1. HR-2010-568-A - Rt-2010-402 – «Anonyme saksøkere».
2. HR-2012-01312-A, (sak nr. 2012/398) «Flexiped».

Høyesterettsdommer Mathesons drøftelser med seg selv

Noe av det interessante med disse høyesterettskjennelsene, spesielt «Flexiped saken», er at høyesterettsdommer og førstvoterende Matheson, som selv ikke har avgitt dommerforsikring i samsvar med norsk lov, og dermed burde erklært seg inhabil, oppkonstruerer en slag drøftelse eller diskusjon med seg selv, for til slutt, og uten å overraske noen, konkluderer med at brudd på Grunnloven og domstollovsbrudd m.fl. egentlig er helt OK, så lenge bruddet er gjort av domstolen og dommerne, han selv inkludert. Gjennom drøftelser med seg selv «i egen sak» kommer han frem til at Grunnloven- og domstollovens absolutte krav til dommerforsikring og edsavleggelse, egentlig ikke er noe mer enn en slags «ordensregel», en slags «vær snill gutt» bestemmelse.

Spørsmål: Tenk hvordan rettstilstanden hadde blitt dersom alle menneskene i samfunnet kunne gjort slik som Matheson, ved å innføre en enkelt ordensregel de på egenhånd kunne avgjøre om de har brutt eller ikke?

Kjennelse i sak nr. 1 forelå 7. april 2010. Kjennelsen var avgitt av høyesterettsdommerne Endresen, Matheson, Bårdsen, Tønder og Stabel. Merk dere navnene fordi disse går igjen i forbindelse med manglende dommerforsikring og edsavleggelse og Høyesteretts egeninteresse av å dysse ned og bortforklare.

Kjennelse i sak nr. 2 forelå 26. juni 2012. Kjennelsen var avgitt av høyesterettsdommerne Matheson, Bull, Normann, Endresen og Øie. Igjen, merk dere navnene.

HØYESTERETTSDOMMERNES MANGELNDE EDSAVLEGGELSE OG DOMMERFORSIKRING

Følgende offentlig tilgjengelig dokumentasjon er registrert og tilgjengelig, enten på domstoladministrasjonens eller Regjeringens hjemmeside:

Høyesterettsjustitiarius Tore Schei (tiltrådt 01.03.1986) har ikke avgitt gyldig dommerforsikring i det forsikring, angivelig undertegnet 28. august 2002, ikke er journalført/arkivstempelt før 17.01.2012, jf. domstollovens §60. Hvor sannsynlig er det at Schei, som formodentlig kjenner loven bedre enn de fleste, har latt forsikringen «ligge i skuffen» i 9,5 år før han angivelig fikk den signert. Hvor sannsynlig er det at flere andre Høyesterettsdommere, med vidt forskjellig tiltredelsestidspunkt, har gjort nøyaktig det samme som Schei på nøyaktig samme tidspunkt, ref. **MERK**, under. Edsavleggelse for Schei er ifølge statsministerens kontor avgitt 2. mai 1982.

Skal vi feste lit til ovennevnte har altså Høyesterettsjustitiarius Schei opptatt som høyesterettsdommer i ca. 26 år uten autorisasjon. Skal Grunnloven følges, hvilket domstolen, og især Høyesterett er svært opptatt av når det gjelder resten av befolkningen, har høyesterettsjustitiarius Schei fremdeles ikke autorisasjon til å praktisere som høyesterettsdommer, fordi dommerforsikring skal avgis, journalføres og arkiv stemples *før* tiltredelse som dommer.

MERK: Tre andre høyesterettsdommere, med tiltredelse på vidt forskjellige tidspunkter (15 års tidsforskjell) har angivelig og i likhet med Høyesterettsjustitiarius Schei avgitt forsikring på nøyaktig samme tidspunkt som Schei, den 28. august 2002.

Dommerforsikringen til **høyesterettsdommer Stabel** er angivelig også journalført 9.5 år senere, på nøyaktig samme dato som Schei, 17.01.2012. For at vi skal kunne feste lit til signeringsdato og journalføringsdato, må vi altså stole på at både Schei og Stabel har oppbevart dommerforsikringen «i skuffen» nøyaktig på dagen like lenge og i 9,5 år, i tillegg vel vitende om at Stabel «tiltrådte» 15 år etter Schei.

De to siste, **høyesterettsdommer L. Gjølstad og S. Tjomsland** som angivelig også begge har avgitt forsikringer på nøyaktig samme dato som Schei og Stabel, den 26. august 2002, har, slik det fremgår av forsikringen, og 13,5 år etterpå, enda ikke besørget journalføring/arkivstempeling. Har også de «glemt forsikringen i skuffen» hele denne tiden eller er det en annen logisk forklaring på hvorfor dette enda ikke er gjort? Realiteten er at både Gjølstad og Tjomsland fortsatt fungerer som høyesterettsdommere uten bevilling, dvs. uten autorisasjon og i strid med Grunnloven og domstolloven. Så lenge Storting og regjering ikke bryr seg har det imidlertid ingen konsekvenser.

Det er viktig å presisere at det er forskjell på å «signere» og «avgi», i den forstand at om man signerer og lar forsikringen ligge i skuffen i f.eks. 9,5 år før den blir journalført/arkivstempelt, da er forsikringen å betrakte som avgitt på det senere tidspunkt, dvs. 9,5 år senere. Som nevnt, skal imidlertid forsikringen ifølge loven avgis **før** tiltredelse for å være gyldig.

Ytterligere tre høyesterettsdommere, **Matningsdal, Skoghøy og Utgård**, også de med vidt forskjellig tiltredelsestidspunkt, har angivelig signert forsikring i løpet av tre (hektiske) dager, henholdsvis den 24., 25. og 26 september 2002, altså en snau måned etter de fire første dommerne, ref. over. Pr. mars 2014, m.a.o. 13.5 år etter den angivelig signerte dommerforsikringen ser det ikke ut til at noen disse forsikringene er journalført/arkivstempelt. Høyesterettsdommerne Matningsdal, Skoghøy og Utgård fungerer i realiteten fortsatt som høyesterettsdommere uten autorisasjon, i strid med loven.

For alle andre yrkespersoner i næringer der bevilling, lisens eller annen form for autorisasjon er en forutsetning for yrkesutøvelse, er manglende autorisasjon å anse som en overtredelse av loven, i de fleste tilfeller forbundet med umiddelbart yrkesforbud og så vel sivil- og strafferettslig konsekvenser. Høyesterettsdommere er tydeligvis av den oppfatning at de er hevet over Loven i forhold til andre yrkesgrupper. Storting og regjering er tilsynelatende av samme oppfatning. De synes det er greit med «en stat i staten».

Hvor er Justisministeren, justiskomiteen og Riksrevisjonen?

Man behøver ikke være «Frøken Detektiv» for å stille spørsmåltegn ved ovennevnte hendelsesforløp. Det er, enkelt sagt, for mange tilfeldigheter til at det inngir tillit. Således, og på bakgrunn av dato for tiltredelse, forsikring og stempeldato, bør det foretas en grundig undersøkelse for å bringe på det rene hva som faktisk har skjedd i forbindelse med nevnte dommerforsikringer og edsavleggelse; et hendelsesforløp som spenner over en periode på 28 år, med vidt forskjellig tiltredelsestidspunkter, men på det nærmeste nøyaktig samme dato for avgitt forsikring og nesten 10 år på ettertid før noen av dommerforsikringene ble journalført, andre fremdeles ikke er det.

Det er nærliggende å tro at vi står overfor antedatering og dokumentforfalskning, samt at de fleste, antakelig alle ovennevnte Høyesterettsdommere, fremdeles fungerer uten nødvendig autorisasjon, og dermed i strid med norsk lov. Av den grunn bør all dokumentasjon, inklusive originale dommerforsikringer gjennomgås, også av skriftekspert, for å etterprøve at ovennevnte høyesterettsdommere og domstoladministrasjonen ikke har begått straffbare handlinger.

Mer om manglende dommerforsikringer i Høyesterett

Når det gjelder saken om «anonyme saksøkere», er det interessant å konstatere følgende:

Høyesterettsdommer Endresen har angivelig signert dommerforsikring 27. april 2006, men denne er ikke journalført/stempelt, og er dermed å anse som ugyldig. Edsavleggelse av samme dato er heller ikke stemplet/bevitnet/kontrasignert. Spørsmål: Er en eller begge handlinger antedatert?

Høyesterettsdommer Bårdsen har angivelig signert dommerforsikring som lagdommer den 11. juli 2004, men også denne mangler journalføring/stempel og er dermed ugyldig. Det

samme gjelder edsavleggelse av samme dato. Spørsmål: Er en eller begge handlinger antedatert?

MERK: Grunnloven skal forstås slik at for hvert (nytt) embete skal dommerforsikring avgis på nytt. Det ser ut for at høyesterettsdommer Bårdsen har brutt Grunnloven.

Høyesterettsdommer Tønder har angivelig avgitt dommerforsikring 1. mai 2006, uten journalføring/stempel. Det samme gjelder edsavleggelse av samme dato. Spørsmål: Er en eller begge handlinger antedatert? Hvorfor er disse fremdeles ikke journalført, kontrasignert og arkivert slik loven krever?

Høyesterettsdommer Stabel, som tiltrådte som Høyesterettsdommer 15 år etter Schei, har angivelig signert dommerforsikring på samme dato som Schei, ref. ovenfor, dvs. den 26. august 2002, også denne stemplet 9,5 år senere, og på samme dato som Schei og tre andre dommeren, den 17.01.12. Skal man feste lit til dette, har som nevnt også Stabel latt forsikringen «ligge i skuffen» i 9,5 år, på dagen like lenge som høyesterettsjustitiarius Schei. Stabel har visstnok avgitt ed ved to anledninger; henholdsvis 31. juli 1979 og 30. desember 1993. Begge edsavleggelsene er imidlertid helt identiske og datert 30. desember 1993, samt stemplet på samme dato, 05.01.94. Spørsmål: Er en eller begge handlinger antedatert?

Høyesterettsdommer Matheson har angivelig signert dommerforsikring 13. august 2009, men denne mangler også journalføring/stempel. Det samme gjelder edsavleggelse av samme dato. Spørsmål: Er en eller begge handlinger antedatert?

Vedlagt dette notat er et sammendrag over tiltredelsestidspunkt, samt relevante datoer i forbindelse med dommerforsikring.

MERK:

Dommerforsikring for den enkelte dommer finnes på:

<http://www.domstol.no/Domstoladministrasjonenno/Offentlighet-og-innsyn/Dommerforsikringer1/dommerforsikringer/>

Embetsed for den enkelte dommer finnes på:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/smk/dok/andre/embetseder1.html?id=676766>

RETTLIGE KONSEKVENSER AV MANGLENDE DOMMERFORSIKRING OG/ELLER EDSAVLEGGELSE

Ovennevnte sak nr. 1 gjelder en høyesterettskjennelse av 7. april 2010. På tidspunktet for kjennelsen hadde ingen av ovennevnte høyesterettsdommere avgitt gyldige dommerforsikringer og/eller edsavleggelse. Konsekvensen av dette er i henhold til tvisteloven 29-21, pkt. 2b at «*retten ikke var lovlig sammensatt*» og at kjennelsen derfor er ugyldig. Dette er et absolutt krav, men som det vil fremgå nedenfor, har Høyesterett omgått dette kravet i ettertid ved å dømme i en sak der nettopp spørsmålet om ugyldig/manglende dommerforsikring var tema for domstolen, og hvor høyesterettsdommerne derfor hadde stor egeninteresse i sakens utfall, se sak nr. 2, vedlegg 2.

Som om ikke det er nok, var høyesterettsdommerne Matheson og Endresen direkte involvert i begge ovennevnte saker, Matheson som førstvoterende i den ene saken, Endresen i den andre saken. Det blir på en måte som om innbruddstyven får anledning til å opptre som dommer i egen sak. Resultatet er, naturlig nok, full frifinnelse.

MERK: Ovennevnte «dokumentasjonsbunke» burde også gjennomgås av uhildet instans, inklusive skriftekspert for å forsikre at det ikke har foregått dokumentforfalskning fra høyesterettsdommerne, domstoladministrasjonen, og statsministerens kontor v/regjeringsadvokaten.

Jeg forutsetter at høyesterettsjustitiarius Schei, ovennevnte høyesterettsdommere, domstoladministrasjonen, justisminister/komiteen, eventuelt riksrevisjonen, kjenner til relevant lovverk, men nevner for ordens skyld (ikke uttømmende) følgende:

- Domstoloven § 60, 160, 108
- Straffeloven § 110, 123, 324, 325
- Grunnloven § 21, 31, 49
- Tvistelovens § 29-21
- Embetsloven § 3
- Arkivloven §6
- Arkivforskriften § 2-6 og 2-7

Ordensregler og immunitet fra loven

Skal vi tro på landets øverste domstol er alle ovennevnte lovbestemmelser egentlig ikke så viktige; for Høyesterettsjustitiarius Schei og de andre høyesterettsdommerne ikke noe annet enn brysomme «ordensregler». I og med at alle andre mennesker i samfunnet må følge loven, og blir straffet hardt for å bryte den, er spørsmålet om Høyesterett og høyesterettsdommerne er hevet over loven? Har de, i likhet med kongefamilien, immunitet for lovbrudd de begår? Og, hvordan kan norsk høyesterett, domstolene for øvrig, Storting og Regjering, forvente at norske borgere skal ha respekt for loven og rettstaten når det settes en standard for befolkningen og en helt annen for de som er satt til å forvalte den?

NÆRMERE OM VIRKNINGEN AV MANGLENDE DOMMERFORIKRING OG EMBETSED

John Christian Eldens kommentar til domstoloven § 60 – på lovdata - den 22. februar om dommerforsikringer (Merknad for alle - lov-19150813-005 § 60 John Christian Elden, 22.02.2012 kl. 17:24:

"Et oppslag i [ABC-nyheter](#) idag indikerer at halvparten av landets dommere ikke har innsendt dommerforsikring til domstolsadministrasjonen, jfr Jeg håper dette ikke betyr annet enn at forsikring er avgitt etter de gamle reglene, men det bør jo snarest klarlegges. En dom avsagt av en dommer som ikke har avlagt forsikring er utvilsomt ikke gyldig, jfr bl.a. Rt 1991 s 900 , LH-1996-348 og RG-1999-1231 , og skal medføre opphevelse både innenfor og utenfor eventuelle ankegrunner. Det er også en gjenopptagelsesgrunn etter strpl § 390" .

Høyesterettsdommere som mangler autorisasjon kan ikke praktisere som dommere. Det kan sammenliknes med en lege uten lisens eller en advokat uten bevilgning; forholdet slår hardt ned på fra påtalemyndighet og domstolen, samt «spissrotgang» og offentlig ydmykelse i pressen. For dommere generelt og høyesterettsdommere spesielt er manglende autorisasjon langt mer alvorlig, fordi det er domstolen og rettstatens uavhengighet vi snakker om, altså legitimiteten til folkestyre. I denne sammenheng er det viktig å forstå at dommere ikke kan avsettes, og at forsikringen derfor må være frivillig for ikke å miste sin legitimitet.

Det mange, inklusive Høyesterett selv, har vanskeligheter med å forstå – tydeligvis – er at dersom en dommer ikke har avgitt forsikring, da er han/hun ikke autorisert som dommer, og kan følgelig ikke ta sete som dommer. Dommerforsikring og embetsed først – arbeidsoppgaver for domstolen etterpå. Ganske logisk egentlig.

Hva så med forsikring eller embetsed avgitt i ettertid?

Dersom forsikring er avgitt i ettertid, altså etter at vedkommende har iverksatt utøvelse av embetet, vil dette være problematisk slik Grunnloven og regelverket er utformet. For det første gjelder ikke forsikringen bakover i tid. For det annet er forsikringen avgitt uten at noen har avkrevet den. Når det gjelder dommerutnevnelser, oftest kalt bestillinger/beskikkelser, som ikke blir gjort i henhold til Grunnloven, så vil en besikking være ugyldig fra første stund dersom det ikke på tidspunktet for Kongens besikking (signering og statsministerens kontrasignering av bestillings-/besikkingesbrevet) allerede forelå en embetsed.

Embetsedsloven kontra Grunnloven

Embetsedsloven, § 3 som departementet utga i 1981 er direkte feil. Den samsvarer ikke med grunnloven § 21, etter den ble endret i 1980. Etter sistnevnte skal embetsed avgis **FØR** utnevning, mens det i embetsedsloven § 3 sies at "embetsed må være gitt **FØR** vedkommende tiltrer embetet". Heller ikke siste setning/siste punktum - om at departementet gir en nærmere frist - samsvarer med grl § 21. Altså: det står svart på hvitt i grl § 21 at embetsed skal avgis **FØR** utnevnelsen. Ergo faller utnevnelsen bort dersom vedkommende ikke har avgitt embetsed før utnevnelsen.

Den eneste måten å unngå ovennevnte problem er å gjøre som høyesterettsdommer Matheson, ved å omskrive eller omgå Grunnloven; i realiteten foreta en grunnlovsendring på egenhånd, samtidig håpe på eller få forsikring om at Storting og regjering ikke bryr seg om lovbruddene.

En politisk domstol og politisk kameraderi

Domstolen og myndighetene i Norge har fått «en varm potet i fanget», men den er selvforskyldt og manglende handlekraft kan ikke unnskyldes. Den forrige regjeringen gjorde ingen ting. Det nye Storting og den nye regjeringen har en enestående mulighet til å vise folket at den er verdig den tillitserklæring den ble gitt i siste stortingsvalg, ved å opptre i samsvar med Loven.

For Høyesterett legitimitet er situasjonen kritisk, nærmest uopprettelig. Høyesterett har erstattet sitt mandat som uavhengig domstol, gitt av folket og basert på en objektiv tilnærming til Loven, gjennom å opptre som en hvilken som helst annen politisk interessegruppe, dertil med avgjørende politisk innflytelse over sitt eget virke, på tvers av Grunnloven,

domstolloven, tvisteloven og straffeloven. I stedet for å rette opp forholdet på demokratisk vis og i samsvar med norsk lov, slik alle andre borgere må gjøre når de begår lovbrudd, gjennomfører Høyesterett og domstolene en storstilet reparasjonsøvelse, med alskens finurlige løsninger, som eksempelvis innhenting av embetseder i ettertid, dernest påstå at alt er i orden, for til slutt å skrinlegge saken i form av en kjennelse til fordel for seg selv.

RETTSTRIDIG OMGÅELSE AV LOVEN

For å forsøke å «lure seg rundt» dette problemet introduserte Domstoladministrasjonen noe nytt våren 2012; såkalt *fornyhet forsikring*. Som nevnte er dette ikke noe annet enn en ureglementert reparasjonsøvelse. Selvsagt er det intet som heter «fornyhet forsikring». Det blir som om man fornyer et ekteskapsløfte. Blant ektefolk finnes det sikkert mange emosjonelle grunner for å gjøre dette, uten at det vil få den minste rettslige virkning ektefellene imellom. Men for en dommer? Hvorfor? Hva er begrunnelsen? Det finnes bare en grunn og det er at forsikringen i utgangspunktet mangler, og at man forsøker å avhjelpe mangelen ved å avkreve en såkalt «fornyhet forsikring». Dette er juks, fordi det er umulig å fornye noe som aldri har eksistert. Med andre ord er det umulig å avkreve en forsikring av en dommer som allerede har tatt sete. En forsikring skal avgis frivillig, og ikke ved tvang. Dette ligger i forsikringens natur. Kravet om fornyhet forsikring bygger på tvang, og en forsikring avgitt under slike omstendighetene vil selvsagt aldri kunne bli gyldig.

Det er verdt å gjenta følgende:

Det følger av Grunnloven at embetseden må foreligge *før* vedkommende besikkes. Det samme må sies om en dommerforsikring; i betydningen at den må avgis (og ha blitt mottatt, registrert og arkivert) før dommeren tar sete. Det eneste som kan avhjelpe en manglende dommerforsikring hos en utøvende dommer, er å frata vedkommende sin stilling og eventuelt – dersom folket virkelig vil ha han/henne – la «kongen» v/regjeringen tilsette vedkommende på ny, og avkreve dommerforsikring *før* vedkommende tar sete.

Selv om jeg bruker uttrykket «avkreve», er ikke dette noe annet enn en gjengivelse av lovens krav; vil man virke som dommer, må man først avgi en erklæring. Selv avgivelsen er selvsagt frivillig. Dersom vedkommende ikke vil avgi slik forsikring, kan han/hun la være, men da vil vedkommende heller aldri kunne bli autorisert for dommerembete, og må da finne seg annet å gjøre. Det finnes ingen annen løsning, i hvert fall ikke dersom vi følger norsk lov.

MER OM OVENNEVANTE HØYESTERETTSKJENNELSER?

Den naturlige lovmessige konsekvens er at kjennelsen av 7. april 2010 «anonyme saksøkere», kjennes ugyldig av flere grunner, blant annet *at retten ikke var riktig satt*, som det heter på juss-språket. At retten er riktig satt er et absolutt krav, i betydningen ufravikelig.

I den såkalte "Flexiped" dommen forholder det seg, pussig nok, slik at høyesterettsdommer Matheson, som tilsynelatende heller ikke har gyldig dommerforsikring og edsavleggelse, opptrer som førstvoterende i en sak som, ja og pussig nok, gjelder nøyaktig det samme forholdet; nemlig manglende dommerforsikring for lagdommer Øystein Hermansen. Høyesterettsdommer Matheson har med andre ord behandlet et forhold som gjelder ham selv. Det kan ikke overraske noen at høyesterettsdommer Matheson derfor synes det er greit at

lagdommer Hermansen fungerte uten bevilling og i strid med norsk lov, når høyesterettsdommer Matheson gjør nøyaktig det samme.

De andre høyesterettsdommerne i Flexiped saken er:

C. Endresen - ustemplet dommerforsikring/edsavleggelse

H. Bull - ustemplet dommerforsikring/edsavleggelse

K. Normann - stemplet dommerforsikring 16 dager etter tiltredelse/ustemplet edsavleggelse

T.M. Øie - ustemplet dommerforsikring/stemplet edsavleggelse

Høyesterettsdommer Skoghøy

Ironisk, eller rettere sagt tragisk nok viser førstvoterende høyesterettsdommer Matheson i kjennelsen til juridisk teori ført i pennen av en annen høyesterettsdommer, Skoghøy, til støtte for kjennelsen i "Flexiped-saken", side 11, pkt 83, nederst.

Det interessante med Høyesterettsdommer J.E. Skoghøy er at også han har et problem med hensyn til dommerforsikring og edsavleggelse. Skoghøy tiltrådte som Høyesterettsdommer 15. august 1998. I likhet med flere av ovennevnte ventet han angivelig til høsten 2002 før han "fikk somlet" seg til å signere dommerforsikring og han ventet, i likhet med flere av ovennevnte i ytterligere 9.5 år før han fikk stemplet/journalført forsikringen på nøyaktig samme dag som Schei, Matningsdal, Utgård og Stabel, 17.01.12. Edsavleggelse skal angivelig ha funnet sted 9. februar 1998 og er ustemplet og ikke kontrasignert. Skal man feste lit til domstoladministrasjonens egne data fungerer altså høyesterettsdommer Skoghøy uten bevilling, dvs. uten autorisasjon og i strid med norsk lov.

Spørsmål: Er en eller begge antedatert?

Førstvoterende høyesterettsdommer Matheson, og de andre høyesterettsdommerne er selvfølgelig «*dundrende inhabile*», med stor egeninteresse i saken, hvilket underbygger at det norske rettssystemet er på ville veier. Effekten av dette er som beskrevet innledningsvis; Høyesterettsdommer Matheson viser forakt for Grunnloven, domstolloven og tilhørende og berørte lover fordi lovene har direkte og særdeles negativ innvirkning på Mathesons manglende autorisasjon som offentlig tjenestemann. Dette «*aksepterer ikke*» Matheson, og fordi han som Høyesterettsdommer representerer Norges øverste domstol bestemmer han seg ganske enkelt for å sette grunnloven, domstolloven m.m. til side; i samsvar med hans egen og andre dommeres egeninteresser. Igjen: Tenk om alle borgerne kunne gjort det samme når det passet oss?

Høyesterettsdommer Mathesons kunststykke

Hvordan får så Matheson dette «kunststykke» til? Jo, han rett og slett omskriver eller foretar en grunnlovsendring slik:

- Domstolloven § 60: Alle dommere unntatt meddommere og skjønnsmedlemmer skal gi skriftlig forsikring om at de samvittighetsfullt vil oppfylle sine plikter.

- Høyesterett i premiss 68 i Flexiped-saken fra medio juni 2012:

”Avgitt forsikring etter § 60 er ikke angitt som noe vilkår for å bli utnevnt som dommer.”

- Med andre ord har altså Høyesterett og høyesterettsdommer Matheson ganske enkelt overtatt lovgiverrollen fra Stortinget og dermed grepet inn i grunnloven § 49.
- En grunnlovsendring som normalt og ifølge norsk lov krever grundig utredning og behandling, bl.a. gjennom flere runder på Stortinget, i regjering og høringsutvalg, samt stortingsvedtak med 2/3 flertall, blir i realiteten og med «et pennestrøk» fjernet fra grunnloven.

På denne måten tar en «dundrende inhabil» høyesterettsdommer Matheson og en samlet Høyesterett loven i egne hender og opptrer som storting og regjering, som om Høyesterett plutselig og som følge av en slags unntakstilstand har et monopol på den lovgivende, utøvende og dømmende makt. I et fungerende demokrati bygget på rettsstatsprinsipper, ville en slik handling vært utenkelig.

Den eneste grunnen til at Høyesterett og Matheson kan slippe unna med et slikt fundamentalt brudd med det konstitusjonelle indirekte demokrati, er fordi Storting og regjering lar det skje, dvs. *ser en annen vei*. Som nevnt har vi da en konstitusjonell krise der tilliten til våre folkevalgte representanter og vår domstol per definisjon er brutt, i betydning av at våre folkevalgte på Stortinget og i regjering har brutt forutsetningen for å representere folket. Det er viktig å forstå at dette dreier seg om tilliten til et system, mer presist det konstitusjonelle demokrati. Det dreier seg ikke om hvorvidt «Ola og Kari» oppdager lovbruddene og hva de synes om det, selv om det selvsagt er viktig. Det dreier seg i stedet om det «selvkorrektiv» som ligger implisitt i et fungerende folkedemokrati basert på et fungerende maktfordelingsprinsipp, altså ansvarsforholdet mellom den lovgivende, utøvende og dømmende makt. Abdiseres maktfordelingsprinsippet abdiserer samtidig demokratiet og rettsstaten. Kall det gjerne for den ultimate systemkrise.

Spørsmål: Hva slags rettstilstand har vi dersom hver enkelt borger fikk anledning til å opptre som dommer i egen sak? Da kan jo alle og enhver bare bestemme selv om de har gjort noe galt eller ikke. Hva er da vitsen med en domstol?

Svar: Det er ingen vits, eller rettere sagt: Domstolen er en vits.

HVA SIER DEN EUROPEISKE MENNESKERETTSKONVENSJONEN OM DETTE?

EMK artikkel 6 nr. 1 lyder slik:

*«For å få avgjort sine borgerlige rettigheter og plikter...har enhver rett til en rettferdig rettergang innen rimelig tid ved en **uavhengig og upartisk domstol opprettet ved lov**»* (min utheving)

SP artikkel 14 lyder slik:

«Enhver har ved behandlingen av spørsmål om hans rettigheter og forpliktelser i et tvistemål, rett til upartisk og offentlig rettergang ved en kompetent, **uavhengig og upartisk** domstol som er opprettet i henhold til lov» (min utheving)

Spørsmål: I ovennevnte sak, der Høyesterettsdommerne hadde en sterk egeninteresse i utfallet, og selv behandlet og avgå dom i egen favør, bl.a. ved å sette grunnloven og domstolloven til side, har domstolen da oppfylt ovennevnte krav i EMK?

Svaret finner vi i flere dommer behandlet av den Europeiske Menneskerettsdomstolen, viz:

«34. According to the Court's case law, the object of the term «established by law» in Article 6 of the Convention is to ensure that the judicial organization in a democratic society does not depend on the discretion of the executive, but that it is regulated by law emanating from Parliament (see Zand v. Austria)

35. The phrase «established by law» covers not only the legal basis for the very existence of a «tribunal» but also the composition of the bench in each case (see Posokhov v. Russia, no 63486/90, § 39, ECHR 2003-IV)

36. A tribunal established by law must satisfy a series of conditions such as the independence of its members and their length of term of office, impartiality, and the existence of procedural safeguards (see Coeme and Others v. Belgium)

37. It is not disputed in the present case that the term of office of Judge V.D. expired some time before he sat in the applicant's case. Moreover the Government admitted that at the time there was a practice of allowing judges to exercise their functions for an undetermined period of time after expiry of their term in office, until the question of their tenure had been decided by the President, and that the matter was not regulated by any law emanating from Parliament. **In such circumstances, the Court considers that there were no legal grounds for the participation of Judge V.D. at the hearing of the applicant's appeal on points of law. Moreover, this practice was a contradiction with the principle that the judicial organisation in a democratic society should not depend on the discretion of the executive.** (min utheving)

38. These circumstances, cumulatively, do not permit the Court to conclude that the Court of Appeal which heard the Applicants case on 16 April 2002 could be regarded as a «tribunal established by law».

39. There has accordingly been a violation of Article 6 § 1 of the Convention.»

Stort klarere kan det ikke sies

Domstolloven § 60 setter som et udiskutabelt krav at en dommer, før han tar sete, skal avgi en dommerforsikring, hvis ordlyd er fastlagt i lov (e.g. i forskrift med hjemmel i lov). Sett hen til hvordan Menneskerettsdomstolen (EMD) tolker dette er da en norsk domstol ikke sammensatt "according to law) når en dommer som deltar i retten ikke har avgitt forsikring.

I følge den Europeiske Menneskerettsdomstolens (EMDs) rettspraksis, innebærer begrepet «etablert ved lov» i artikkel 6 å sikre «**at den juridiske organisasjonen i et demokratisk samfunn ikke er avhengig av skjønn fra den utøvende makt, men at den er lovregulert av**

den lovgivende makt.» Det er her høyesterettsdommer Matheson og høyesterett begår lovbrudd. Den europeiske menneskerettsorganisasjon og EMD krever at retten er satt sammen slik loven foreskriver, og at det skal være fastlagt i lov hvilke krav som stilles. EMDs rettspraksis innebærer at en dommer ikke kan virke om han ikke oppfyller lovgivers krav til den dommerfunksjon han er ment å virke i. Dette er en krenkelse av EMK artikkel 6 nr. 1 og vil derfor være en **absolutt opphevelsesgrunn** av de kjennelser en dommer uten rettidig og journalført dommerforsikring og edsavleggelse har avgitt.

Sånn sett er EMK helt på linje med grunnloven, domstolloven, embetsloven og arkivloven, som også setter som et absolutt krav at dommerforsikring og embetsed skal foreligge forut for tiltredelse. Forskjellen på EMK/EMD og Norge er at høyesterett ganske enkelt ignorerer disse lovene ved å sette de til side av egeninteresse, og med den overbevisning at verken Storting eller regjering vil gjøre noe når Høyesterett tar loven i egne hender.

BJØRVIK (TROMSØ) SAKEN

Jusstudent Truls Bjørvik anla sak mot den norske stat som følge av krav om at han måtte avgi kandidat-ed for å få vitnemål fra det juridiske fakultet, i.e. likt en «dommerforsikring» eller «dommer-ed». Gjennom hele domstolsapparatet ble universitetets og klagenemndas beslutning om at kandidatløftet opprettholdt, nemlig at kandidatløftet bidrar til å sikre den faglige kvaliteten ved jusstudiet: *«Løftet samsvarer godt med innarbeidede og uomtvistelige etiske minstestandarder for utøvelsen av juristyrket. Dersom man ikke kan stå for de krav som stilles i løftet, bør man vel egentlig ikke bli jurist»*, heter det i dommen. Bjørvik tapte i alle instanser.

Ovennevnte er urimelig forskjellsbehandling og i strid med EMKs artikkel 6 nr. 1. På godt norsk er det en lov for Bjørvik og en lov for dommerne. Bjørvik må følge loven, Høyesteretts dommerne kan bryte den. Enda verre blir dette, når Høyesterettsdommer Endresen i Bjørvik saken stemte for kandidat-ed som et absolutt krav for å kunne praktisere juss, mens han stemte mot 11 måneder senere da det samme spørsmålet var til behandling i høyesterett med han selv som en av de 5 dommerne i saken. Om ikke dette er ille nok, viser det seg at høyesterettsdommer Endresen verken har gyldig dommerforsikring eller edsavleggelse, se under.

Jusstudent Bjørvik må følge loven ifølge høyesterettsdommer Endresen. Selv bestemmer Endresen at for han er den samme loven kun er «ordensregel» som han kan, men ikke må følge.

DOMSTOLENS UAVHENGIGHET

Ovennevnte forhold dreier seg i det vesentligste om domstolens uavhengighet, blant annet slik dette fremgår av EMK OG FNs charter; godt beskrevet av tidligere president for EU domstolen, Wildhaber i sin juridiske redegjørelse om habilitet. Wildhaber konkluderer ganske enkelt med at det ikke er tilstrekkelig for en domstol eller en dommer å være habil (objektiv/upartisk), fordi han i tillegg må kunne oppfattes å være det (av utenforstående tredje person).

Spørsmål: Kan førstvoterende høyesterettsdommer Matheson og resten av de andre høyesterettsdommerne «med hånden på hjertet» kunne oppfattes som objektiv og upartisk av en utenforstående tredje person?

Selv Matheson kan ikke mene det og hvis han så gjør, burde han fratas den dommerforsikringen og edsavleggelsen han ennå ikke har avgitt på lovlig vis.

Her er noen lenker om tema:

<http://www.resf.no/DF/dommerforsikring.html>

<http://www.resf.no/DF/do-beskr.html>

Lovbrudd

Vi står overfor en rekke forhold, som alene og samlet, med stor sannsynlighet dreier seg om brudd på og forakt for grunnloven, domstoloven, tvisteloven, embedsmannsloven m.fl. Det dreier seg også om forhold som med stor sannsynlighet representerer brudd på straffeloven og som derfor burde etterforskes av uhildet politi- påtale og domstolsmyndighet; som dessverre og skremmende nok ikke er å oppdrive i Norge.

Hvorfor blir ingen ting gjort?

Det enkle svaret er at Høyesterett mener den er hevet over loven og at statsadministrasjonen finner situasjonen så pinlig at den heller «*stikker hodet i sanden*» og håper at problemet forsvinner av seg selv.

Det korrekte svaret er at demokratiet og en fungerende objektiv rettstat over lang tid har blitt erstattet av en administrativ statsform, bestående av en maktelite med embedsmenn, byråkrater og politikere, med media på slep, hvor mange har en felles interesse av å beskytte det bestående, dvs. utstrakt og vilkårlig statsmakt utøvet mot borgerne, på tvers av demokratiske prosesser og menneskerettigheter, dvs. for å beskytte egne maktposisjoner, dvs. beskytte seg selv og det nettverket de alle er en del av. Det er ikke uten grunn at de smiler litt oppgitt over oss ute i Europa og i EMK/EMD.

At den manglende rettssikkerheten skyldes arbeiderpartiets makt og innflytelse gjennom store deler av etterkrigstiden og inn i det 21. århundre er antakelig en korrekt beskrivelse. Hvor utbredt og skadelig det har vært og er for demokratiet og rettssikkerheten tror jeg ingen i samfunnet har tilstrekkelig oversikt over, kanskje bort sett fra tidligere og nåværende arbeiderparti-topper, ss. Jens Stoltenberg.

Spørsmål: Kan demokratiet overleve uten et fungerende rettssystem? Historiens svar på det er nei. Kan rettssystemet repareres uten at domstolene, domstoladministrasjonen og landets øverste domstol blir stilt til ansvar for sine handlinger? Også her er svaret nei. Dersom statsministeren, justisministeren, storting og regjering ikke gjør noe med dette, hva slags styreform er det vi da egentlig har? Historien gir oss svar også her: Da har vi innført despoti.

KONSEKVENS

Det er åpenbart hva som må gjøres i forhold til en rettstat der landets øverste domstol og dommerne ikke lenger er i stand til å utføre sitt embete på demokratisk lovlig vis, men opptrer som monopolist i forhold til den lovgivende, utøvende og dømmende makt. Statsminister og justisminister har en plikt til å stille domstoladministrasjonen og høyesterett til ansvar, og siden det ikke finnes noen høyere rettsinstans enn høyesterett må dette skje ved at et uhildet

organ først etterforsker forholdene, dernest at vår øverste politiske ledelse rydder opp. Prosessen må være åpen for å unngå at det som hittil har fremstått som en reparasjonsøvelse og dekkoperasjon, endelig behandles etter demokratiske spilleregler og rettsstatsprinsipper.

RETTSSTATEN NORGE

«Experience hath shewn, that even under the best forms of government those entrusted with power have, in time, and by slow operations, perverted it into tyranny.»

- Thomas Jefferson

I Norge liker vi å tro at vi er så mye bedre enn alle andre, at “alt er på stell” og at maktmisbruk og korrupsjon er noe vi finner alle andre steder. Når landets øverste domstol ikke respekterer den loven de er satt til å forvalte, men i stedet driver med dokumentmanipulasjon og det som verre er, samt dømmer i en sak de selv “*står til doms i*”, hvilken tillit kan folket da ha til loven og domstolen, til syvende og sist til Storting og regjering? Viktigst av alt: Hvilket samfunnssystem er det vi da har innført?

Mars 2014/heo